Flyet nådde marshøyde. Jeg satte meg godt til rette i setet og tok i bruk sjokk-koden, den formelen som vekket de energiene som trenges i mitt indre for å forløse sjokkerfaringene.

Jeg gynger sakte med hoftene, sakte, nærmest umerkelig. Denne rytmen forplanter seg i det indre av kroppen, vannet i det indre, det sorte vannet, det som skjuler ved å speile, tok til å gynge. Denne rolige, rytmiske aktiviteten gir prosessen energi, skaper et momentum, og en retning.

Av seg selv skaper vannet en virvel som bryter gjennom speilflaten. Den kalde elve-strømmen tar til å flyte fritt nedover gjennom virvler og spirlaer. Idet denne strømmen når langt nok ned møter den det glødende lavaleiet. Da skyter vannet opp igjen som en geysir.

Kanskje kan dette bildet hjelpe deg, kanskje hjelper det deg nå, eller siden en gang.

For det er denne varme elven som smelter den nedfrosne sjokksonen. Uten den har kulden overtaket. Kulden låser sjokket og holder detr fast. Varmen smelter åpent. Det som er frossent, blir flytende. Det varme vannet nedenfra flyter som en elv oppover og skaper den forløsende nedsmeltingen .

Her og nå i flykabinen befinner jeg meg i to verdener på en gang, slik mange sikkert har opplevd. Dette er altså ikke en trance der man har mistet kontakt med den ordinære verden av mennesker og gjenstander. Jeg har øynene åpne og kan se hva som skjer i mitt synsfelt. Jeg er bevisst flypassasjerene og suset i kabinen. Samtidig er en annen prosess i gang, en prosess som jeg iakttar i mitt indre.

I det indre er jeg tilbake til fødselen, og erfaringen av det å komme til verden på den åpne vidda, uendelig stor for mine øyne, men luften er kald mot huden. Både det uendelige rommet og kulden kjennes ubehagelig, men smelter på grunn av den varme strømmen nedenfra, fra vannet og dampen.

Neste bilde som dukker opp for meg der jeg sitter i flykabinen, er en pupp. Den kommer som gjennom luften mot meg. Min første reaksjon er avvisning. Dette er altfor far out. Så merker jeg kulden i avvisningen. Igjen avviser kulden i sjokket en erfaring av varme.

Jeg forstår at dette er et gammelt mønster, som trer i kraft nærmest automatisk, som en refleks fra det autonome nervesystemet. For det er der i den delen av vårt indre at sjokk er lagret.

Is stenger ute, også nå. Dette mønsteret avviser det jeg ønsker meg.Gjennom mange år har dette mønsteret sikkert trått i kraft i spesielle situasjoner og gjort at jeg ikke har fått det jeg ønsker meg.

Som i et flash kommer en annen erfaring tilbake til meg der jeg sitter. En gang var jeg på en lang og dyp reise gjennom en natt. Det var i en setting der Stanislav Grof svevde over vannene.

Helt mot slutten av den seansen bøyde en medhjelper seg over meg, spurte hvordan jeg hadde det.

Det hørte med at man skulle svelge en skje vann. Vedkommende gav meg skjeen inn i hånden, jeg førte den mot ansiktet. Men hvor var munnen? Det jeg oppdaget var forbløffende og forskrekkende. Jeg hadde ingen munn. Det var ingen åpning der i ansiktet.

Naturligvis hadde jeg munn, men akkurat i den tilstanden var den borte, som om den egentlig ikke var åpnet, energimessig sett.

En annen erfaring fra en tidligere trommereise dukket også opp. Den erindringen omhandlet noe som skjedde i lavvoen rett etter jeg var født. Min mor hadde ikke melk. Jeg fikk en teskje med reinsdyrmelk i munnen. Jeg husker ikke smaken av reinsdyrmelken, kun skjeen, stor, kald, hard og ubehagelig der den trengte seg inn mellom leppene mine.

Jeg husker jeg avviste denne skjeen. Den var ubehagelig. Det har jeg b året med meg helt til nå. På Grof-reisen kom jeg også som et barn opp av det underbevisste, og var energimessig uten munn og sugerefleks. Så smeltet disse minnene vekk, motreaksjonen og avvisningen smeltet også, og et sug våknet i munnen.

Det som så skjedde knytter jeg til det instinktive, til reaksjoner i det autonome nervesystemet, noe dypt i organismen, noe som skal vekkes og etableres i den tidligste spedbarnfasen. Det var en sugerefleks som dukket opp og den styrte munnen mot sitt mål. Og der satt jeg og kjente melken, den rette næringen flyte inn i det sjokkbefridde indre barnet.

Du kvinne der ute, du trenger ikke å besvare mitt uforløste sug og stille opp som min surrogatmor lenger.

ailo gaup